

DR. BAKTAY ZELKA, DR. BAKTAY MIKLÓS

ESETEINK

PÁRATLAN PÁRKAPCSOLATOK

– Egy terapeuta pár gyakorlatából –

BAKTAY
HÁZASPÁR

Dr. Baktay Zelka és Dr. Baktay Miklós

ESETEINK

Dr. Baktay Zelka és Dr. Baktay Miklós

ESETEINK

Páratlan párkapcsolatok

(Egy terapeuta pár gyakorlatából)

Pszichogram

© Dr. Baktay Zelka és Dr. Baktay Miklós, 2019

ISBN: 988-615-81271-8-9

Lektor: Bélteki Krisztina
Korrektor: Máté Gizella

BAKTAY
HÁZASPÁR

TARTALOM

Prológus.....	9
Rejtély a hölgyegyletben	11
Baba a létrán	12
Hogy tanul a jó pap?.....	14
Az ész egyetemes eszköz.....	16
A kutya fája.....	18
Tigris és a dögdoki	18
Piacon a tudásunk	21
Miért kell a szerelem?	24
Kirándulás a belekbe, lángok a gyomorban, buli a pincében	25
Állatok.....	27
Az ellenállás dicsérete	29
Alpári csevelyek.....	31
Buja telihold	35
Haj, hajlék, hajlandóság.....	39
Csurítás	40
Pukmarin, a keljfeljancsi.....	41
Szagértők	44
Páratlan párkapcsolat.....	46
Büdös vagy, édes!.....	47
Zsugoragy	54
Álomfejtés	55
Csak falból mondtam, hogy hazudok	58
A víz és a levegő pszichológiája	61
Itatós kakukk	62
Lerúgom a fejed, te köcsög!	63
Gyerekek a padlón, szülők a plafonon	69

A család súlya	72
Rázós eset.....	75
Kapd be, Buci!.....	83
Jövőképterápia	87
Hájburokban	90
Egyen-súly.....	92
Galiba ment	94
Kukázgatunk	96
Szemétségek.....	97
Szeméterterápia	98
Kártyavetés.....	100
Kidobott karácsonyfák.....	107
Tünethordozó	109
Minekis	112
Csikicsuki	125
Világpolitika	128
Mémek	129
Mesterségük a halál?	130
A szervezettség határán	132
Csodaférj.....	134
Nevem: Senki.....	141
Kezelés futtában	143
Öngyógyító nagypolitika.....	146
Vagány magány	147
A bambulás dicsérete	150
Játszd újra, Archimédész!.....	154
Indigó gyerekek futószalagon.....	155
Hagyjuk békén a gyereket!.....	156
Lelki érintések.....	158
Katasztrófafilmek nyitóképei	160

Családi mérleg	161
Számadás	162
Adás-örvény	163
A szülő egy fogalom	169
Kor és korszak	170
Mostohák pedig vannak... ..	172
...és anyósok is	175
Még mémek	178
Életút	183
Sokk nap	193
Irány a káosz!	195
Írjunk sorskönyvet!	196
Váltók a vakvágányra	199
Felületi feszültség	200
Túlcsordul a pohár	202
A kis piros autó	203
Jótevény zavar	208
Inspiration – transpiration	209
Gazdagítás	215
Aknán	217
Kotkodáló kakas	222
Krajcolás	223
Hasonlót a hasonlóval gyógyítani – Similia similibus curentur	225
A hideg szépség	226
Árnika	228
Válik az anya, válik a lánya	229
Titkos segítségünk	235
Guruság	235
Hallgatunk	238

Sakkterápia	240
Végjáték.....	242
Mesterséges intelligencia.....	244
Száguldás-terápia	247
Femme fatale	251
Még modernebb idők.....	264
Belső térkép.....	267
Happy end	270
Peti tanítása.....	272
Budi, sör, rizsike.....	275
Magunk és mi magunk	277
Karrier	281
Szavak nélkül	282
Epilógus	285

PROLÓGUS

*”Szemünk pillás függőnye fent:
Hol a színpad? Kint-e vagy bent
Urak, asszonyságok?”
(Balázs Béla)*

„Az interneten találtam rájuk, házasságom krízis állapotában. Azóta elmúlt házasságom és krízisem, mindössze válságaim vannak, mint oly sokaknak.

Amatőr ítésh, de profi olvasó és páciens vagyok, csak ez szolgálhat gondolataim hiteléül. A kéziratot olvasva fogalmazódott meg bennem az, amit már tapasztaltam, de még nem tudatosodott: Zelka és Miklós kíváncsiak, mint a kölyökkutyák.

Ha én megyek hozzájuk, rám kíváncsiak, és úgy figyelnek rám, hogy ez már magában megéri. És épp úgy keresnek a helyzetekben, tárgyakban és emberekben örömet, mint egy játékos kutya.

A közös foglalkozásba aztán tényleg bevetnek apaitanyait – még a gyerekeiket is. Képzettségeik és tehetségük profi segítívó teszik őket, mint a jólképzett vakvezető kutyát, aki átsegíti gazdáját olyan helyzeteken, amire a gazdinak nincs receptora.

Saját életünk fordulópontjait, veszélyeit nem mindig tudjuk reálisan felmérni. A könyv eseteinek tükörcserepeiben magunkra, problémáinkra ismerhetünk és ébredhetünk.

Ha életünk esetleg nem ájult boldogságban és gondtalan gazdagságban telik, vagy esetleg eddig igen, de pont mostantól fogva nem, láthatjuk, nem vagyunk egyedül. És azt is láthatjuk, változni és változtatni lehet

Legyünk kalandvágók! Útipoggyászul vigyük ezt a könyvet, némi bátorságot és humorérzékkel. Én csomagolok.

Egy eset”

I.

REJTÉLY A HÖLGYEGYLETBEN

Könyvünk ötlete akkor született, amikor egy hölgyegylet meghívott minket, hogy meséljünk a dolgainkról. Hamarosan megtaláltuk a forgatókönyvet. Ott hevert az asztalunkon.

Keménykötésű, bordó borítós könyv, rajta dombornyomással, alig észrevehetően az évszám. Ebbe írjuk be a kliensek időpontját, a kutyák oltását, a házvezetőnő fizetésnapját, az egyetemi órákat és a cikkek határidejét. A hölgyegyleti előadás abból állt, hogy aznap estétől elindultunk visszafelé az időben. Megmagyaráztuk az egyes bejegyzéseket, elmondtuk, mi van mögöttük. Még a rejtélyes MF rövidítést is feloldottuk, amit már sokan lestek meg a vállunk felett, és amiről annyit tudhattak csak: Mindenekelőtt Fenntartott. Vagy: Mindennél Fontosabb. De persze mást jelent.

A hölgyegylet azt kérte, fél órát meséljünk, amolyan vacsora előtti kis frissítőként. Aztán vacsora alatt nagy pusmogás indult és végül a desszerttel együtt elénk tárták kérésüket: folytassuk. Legalább egy kerek hétig jussunk el a mesélésben. És persze hamarosan az is kiderült, van egy téma, ami különösen érdekli őket. Folyamatosan erről ér-

deklődtek, sőt, mindjárt előre is kellett lapoznunk a naptárunkban, mert bejelentkeztek. Igaz, ceruzával és kérdőjellel, mert ugye még egyeztetni kell a férjekkel, akik nagyon elfoglaltak.

Azóta többször hívtak minket naptárnézőbe, például pszichológia szakos hallgatók, akik állították, most látták meg igazán a pályában rejlő szépségeket.

Naplós sikerünk titka abban áll, hogy életünket mélyen átszővi munkánk, sajátos viszonyrendszert alakítottunk ki klienseink, családi életünk és egyéb dolgaink között, így még a látszólag banális történetek is mélyebb értelmet kapnak.

– Kulisszatitkok – vágná rá egy tapasztalt dramaturg. – Backstage story.

Csakhogymi a kulissza? Mi otthon foglalkozunk azokkal, akik hozzánk fordulnak. Családi környezetben, sokszor vesznek részt gyerekeink is a terápiában; fontosnak tartjuk megmutatni, nálunk is vannak konfliktusok. Az, amiben többet tudunk másoknál, éppen a konfliktusok kezelése.

BABA A LÉTRÁN

Lili lányunk még hat hónapos sem volt, még járni sem tudott, de már mászott. Mégpedig főként vertikális irányban. Felmászott a székekre, az asztalokra, ablaknyitókon csingázott. A legnagyobb örömet szereztük neki, ha elővettük a létrát. Boldogan kúszott felfelé, ha kicsúszott a

lába, türelmesen várt, amíg visszaigazítjuk, azután mászott tovább. Lefelé pedig öreg sziklajárókat megszegyentő gondossággal keresgélt lábujja hegyével kapaszkodót. Ha elfáradt, akkor bizony nagyot esett volna, de jó előre látszott, mikor veszti el az egyensúlyát, így odakészültünk és még arra is figyeltünk, hogy azért némi tompított becsapódás legyen – akkora, amekkora alkalmas az egészséges veszélyérzet formálásához.

Kezdetben csak a pozitív kommunikáció gyakorlására használtuk. Az olyan mondatok helyett, mint:

- Vigyázz, mert leesel!
- Jaj, nyakát töri az a gyerek!
- Nem szabad ilyet engedni!

Éles helyzetben is gyakorolhatták klienseink a leckét:

- Nagyon jól kapaszkodsz!
- Milyen ügyesen visszafogtál!
- Nagyon jókor kapott el apa!

Az igazán hatékony időszak Anitával kezdődött. Anyja nélkül egy lépést sem volt hajlandó megtenni, állapota egyre rosszabbodott, pedig már elmúlt huszonhat éves, nyert komoly művészeti díjakat, csak éppen egy távoli országban átélt szerelmi csalódást nem tudott feldolgozni.

Találtak sok divatos nevet a bajára, ő is, a mama is.

Mi azzal kezdtük, hogy egyikünk leültette Lili létrája tövébe, egy fotelba. Neki csak annyi dolga volt, hogy ülve maradjon. Tíz perc múlva olyan izzadság tócsa gyűlt össze alatta a fotel párnáján, hogy kénytelen volt törülközőt kérni.

- Jó, hozok, addig figyelj a kicsire.
- Jujujuj...

– Úgy, ahogy én. Csak, ha nagyon esik, akkor kapd el, és csak közvetlenül a padló felett.

Áttestékeltük a kedves mamát is, foglalna helyet a fotelban, azon a jó puha törölközőn.

– Csak annyi a dolgod, hogy csendesen ülve maradj – mondta Anita miközben tekintetével a létrán függött.

Tíz perc múlva olyan izzadság tócsa gyűlt össze a kedves mama alatt, hogy törölközőt kellett cserélni.

Aztán Lili megunt a dolgot.

Anya és lánya egész életüket másképpen kezdték látni.

– Egy rezgőkör van közöttünk – kezdte megfogalmazni Anita. – Te féltesz engem, én meg félek, mert féltesz, ezért még jobban rá vagyok utalva a féltésedre.

– Nagyanyádat kellene leültetni oda a létra tövébe!

– Azonnal szörnyet halna!

– Félted?

– Nagyon.

Nevettek. Megkönnyebbültek. A terápia lényegi részén túl voltak.

A legnagyobb hatással persze úgy vannak a gyerekeink a munkánkra, hogy minket segítenek döntően új felismerésekhez.

HOGY TANUL A JÓ PAP?

Peti egy hónapos volt, amikor döbbenetn néztük, ahogy Géza doktor bácsi oltotta. Használta ugyan az eldobható tűt, de pontosan úgy, mint a régi kifőzhetőt. Ide

dugta, ott szívott velem, hát persze, hogy Peti fiunk minden oltása begyulladt. Az oltások mennyisége pedig erősen megemelkedett abban az utóbbi ötven-hatvan évben, amióta Géza doktor bácsi praktizált. Ez nekünk havi három álmatlan éjszakát jelentett. Akkoriban már végzett mentőápolók voltunk, így hát szóvá tettük a dolgot. Géza doktor bácsi a füle botját sem mozgatta. Legközelebb ugyanúgy kezdte. Elmondtuk, végzett mentőápolók vagyunk, szívesen dolgozunk a keze alá. Azt válaszolta, őrá ötven éve nincs panasz.

- Csak Petinek gyullad be az oltás helye?
- Másnál is előfordul.
- Normális az, hogy minden oltás után begyulladjon?
- Többnyire ez a helyzet. Kicsit borogatni kell.

Hagytuk békében távozni és készültünk az álmatlan éjszakára. Rájöttünk, hiába olt az öreg fél évszázada, attól még rosszul csinálja. Tapasztalata pedig annyi van, mint egy végzősnek, mert pontosan annyi visszajelzésre változtatta meg a viselkedését. Egyetlen egyre sem.

Váltottunk. Gerda doktor néni már Lili összes oltásán túl van, egyetlen egy sem gyulladt be. Kiszámoltam. Összesen harminc nyugodt éjszakát köszönhetünk neki.

Géza doktor bácsinak azonban egy életre hálásak vagyunk. Ő juttatott minket arra az elhatározásra, hogy folyamatosan tanulni fogunk. Mindegy mit, hipnózist vagy desktop publishinget, bűvárkodást vagy neurolingvisztikus programozást, az a lényeg, hogy haladjon velünk a bicikli.

AZ ÉSZ EGYETEMES ESZKÖZ

Másfelől Géza doktor bácsi valahogy úgy működött, mint a védőoltás. Saját szunnyadó képességeink mellett családi hagyományaink felidézését is aktiválta. Miklós édesapja például negyvenegy éves volt, amikor megtanult biciklizni.

Józsefvárosi gyerek létére tizenöt évet leélt Szombathelyen, a „becekli” városában, és ellenállt. Azután mégis megunt a szaladgálást négyéves fiacskája után, vett egy kerékpárt, elvonult egy néptelen helyre, ahol közel távol egyetlen csipkebokor virított, és akkor ment haza, amikor a bokor összes tüskéjét magában tudhatta. Olyan nyolcast tett az első kerékbe, amilyennel kevés kezdő tudott volna hazahajtani. Neki sikerült. A családi hagyomány szerint később ez a nyolcas hiányzott neki, mert úgy igazán egyenesen még évek múlva is ritkán tudott hajtani. Viszont ez a siker felbuzdította.

Józsefvárosi gyerek létére csak egy kis gyógynémetet tanult, míg a szombathelyi pereputty „von Haus aus „jobban beszélt németül, mint magyarul. A „nitfortekint” (ne a gyerek előtt) rá is vonatkozott, ha az anyósa olyasmit mondott, amiről nem akarta, hogy veje megértse, akkor azt németül mondta. És mindig olyasmiket mondott. Na, erre a Józsefvárosi gyerek fogta magát, elkezdett módszeresen németül tanulni. Egyszer aztán, amikor az anyós szabadon engedte a svábsárkányt, hát a vej szép hódajcsul megszólalt: „Nicht vor dem Kind. Így van helyesen.”

Miklós is elmúlt negyven, amikor filozófusi végzettségével és szerkesztői gyakorlatával úgy döntött, az ész egyetemes eszköz, és ha már szombathelyiből józsefvárosi gyerek lett, nosza, ő is megtanulja, amit a nagyok tudnak. A csipkebokor helyett nálunk a családi költségvetés bánta ezt a felbuzdulást, a nyolcasok helyett a nullák sokaságával kellett megküzdenünk, melyeket ékes német és angol üzleti nyelven állítottak ki a képzéseinkért. És az ezredfordulón újra belecsöppentünk azokba a helyzetekbe, amikben évtizedekkel azelőtt botladoztunk. Bécsben, Münchenben, Zürichben kellett ismerősöket felhajtani, hogy legalább a szállás „meg legyen oldva”. Most nem szalámit vittünk ki eladni, hanem fordítást ajánlottunk cserébe a képzésért. Az árfolyam ugyanolyan megalázó volt, mint a hetven dolláros időkben: egy bécsi képző például hat napért kérte egy egész vastag könyv lefordítását, nyomdai előkészítését, kiadását. Utoljára a Biblia elején olvastunk hat ilyen értékes napról...

Végül kettőnk összes diplomájával, szakképzettségével, egyéb tanfolyami végzettségével és meglévő munkatapasztalatával olyan sokoldalúak lettünk, hogy egészen meglepődtünk, amikor a szembe-szomszéd fiú lemerült akksijú rozzant Fordjának bebikázása után a saját autónkat szerelőhöz kellett vontatni. Az immobilizer annyira megmakacsolta magát a szerinte szabálytalan művelettől, hogy az öt perces segítségadás után fél délutános programot adtunk annak a kutyás barátunknak, aki vállalta a vontatást. A szomszéd fiú addigra persze már messze járt, mi viszont kutyás barátunkkal együtt megtapasztaltuk, hogy segíteni kockázatos dolog.

A kutyák és a segítség még jó darabig kézenfogva járt minálunk. Például mentőápolói végzettségünket is Galiba kutyánknak köszönhattük. Honnan lett nekünk Galiba kutyánk?

A KUTYA FÁJA

Akkor már három éve vegzáltak minket folyamatosan azok az orvosok, akik ötven éve tudták, hogyan kell gyereket csinálni. Laborok és műtők, mikroszkópok és endoszkópok, leletek és ijedelmek közepette éltük szerelmi életünket, ami gyakran torkollott vad száguldásba peteérés idején.

És akkor döntöttünk úgy, jó lesz nekünk a kiskutya.

TIGRIS ÉS A DÖGDOKI

Persze azon nagyon sokat törtük a fejünket, minek nekünk gyerek, mi mozgat olyan erősen, hogy vietnámi gyereket pesztonkálunk, hogy egy kutyára fordítjuk energiánk, időnk és jövedelmünk jelentős részét. Merthogy Galiba előtt volt nekünk Pukmarinunk, vietnámi szomszédunk négyhónapos fia, akit minden délben jó órás sétával kikocsikáztattunk a Józsefvárosi Piacra, hogy ott megszoptassa az anyukája a bugyibolt raktárjában. Közben elücsörögtünk a vietnami bugyiboltban, ami tulajdonképpen egy szabvány konténer elé tákolt pult volt. Jöttek a

vidékiek, akik a gyári kollektíva számára vásároltak ezekért bugyit és melltartót, jöttek a román hordárok, és jöttek az újabb és újabb rendelkezések, amik a kiszolgáltott keleti kereskedők vérét szívták. Egyszer például azzal állt elő a másodállású rendőrökből álló felügyelet, hogy magyar állampolgár kell minden vállalkozásba. Így lett Miklós stróman. Bement a felügyelőségre, ahol a másodállású rendőrök fényképet készítettek róla egy megszólalásig ugyanolyan szerkezettel, amint amivel az okmányiroda dolgozott. Ki is nyomtatták a másodállású rendőrök egy megszólalásig ugyanolyan szerkezettel, amint amivel az okmányiroda dolgozott. Adtak neki egy igazolványt a másodállású rendőrök egy megszólalásig ugyanolyan, mint a személyije. Na, ezzel kiülhetett a standra, és várta, hogy ellenőrizték a másodállású rendőrök. Másnap reggel fél ötkor már ott volt a piacon a bugyibolt nyitásakor. Egész más volt ez, mint a déli világ. A nagy cápák suhantak végig ilyenkor, menő elit belvárosi butikosok, márkás bolthálózatok inkognitóba bújt üzletvezetői. Hozzá sem nyúltak az áruhoz, csak rendeltek egy-egy kartonnal. Miklós tátott szájjal figyelt. Közben mulatott a többi standokon felszaporodó strómanokon. Elképesztő ügyességgel szedték össze a távol-keletiek a legmókásabb közel-kelet-európai figurákat: kiérdemesült örömlányok, aktív alkoholisták, börtöngyúrt roma csávók egyezettették munkabéruket egymással – na és vele, akit csak doktornak szólítottak. Egyiknek meg is maradt a telefonszáma, a Tigris sok mindent el tud intézni neki. Igaz, amikor először kérte tőle egy parkolási bírság elsikamikalását, nem akarta megismerni.

- Én vagyok, a doki, a bugyis standról.
- Anyáddal szórakozz, köcsög.
- Te vagy az, Tigris?
- Te ki vagy, buzikám?
- Tudod, te voltál a cipős kínainál, és meg a bugyis vi-etnáminál...
- Jaj, nyald meg a f...om, akkor miért mondd, hogy doki vagy? Hozod rám az ideget világba...
- Te szólítottál így...
- Doktornak, te bibolák. A formád miatt. Na, mondjad...

Hiába mondta, kicsi volt a tét, nagy a munkadíj. A Tigris több százézes elmaradásra szakosodott.

Később persze kiderült, hogy a doki egy külön szakma. Azokban a társaságokban, amelyek döggök újrahatszósítással foglalkoznak, szóval elhullott állatokat adnak el menő henteseknek, a doki az, aki hegyes pálcájával megszurkálja az árut és eldönti, érdemes-e érte kifizetni különként négy eurocentet, vagy hagyják tovább rothadni Isten nevében, a döggútban.

Bizalmi állás a doki, ezért ijedt meg Tigris. Éppen kezdte komolyan feszélyezni ez az üzletág. Léven pedig dögzésről szó, hát azt is mondhatjuk, húsbavágó lett a dolog.

PIACON A TUDÁSUNK

Szóval ott ült Miklós a börtöngyúrt Tigris és a tenyerjós Regina társaságában, és röhögtek egymást, meg a másodállású rendőröket, akik komoly képpel igazoltatták őket. A Kaponyás a farmereseknél annyira berúgott, hogy a pultot kellett arrább tenni szikkadt feje fölül, mert azt könnyebb volt mozgatni, mint őt. Miklós javasolta is, vágjanak neki egy lyukat, tegyék fölé az igazolványát, vezessék be hozzá a folyó bort, és akkor teljesen beépül, mint egy szentkép, vagy Lenin.

Mert a leépülésen már túl volt.

Szóval Miklós ült ott épületes ötleteivel, amiken a másodállású rendőrök kényszeredetten mosolyogtak, és azon töprengett, mi lesz, ha megjön az első ismerős. Mondjuk egyik kliens pár nőtagja, hogy erotikus fehérneműt szerezzen be magának jutányos áron. Elhessegette a gondolatot, mert Fu felismerte a testméretek és a jövedelmi viszonyok közötti összefüggést, ezért az ő árfekvésében szinte kizárólag xxx-el kezdődő méretek voltak.

Na, jó, de ha mégis... mert akkoriban sokat foglalkoztunk kórosan elhízottakkal is. Akiknek már az is teljesítmény volt, ha az xxxxxxxxxx-es bugyi és a rekord b-es melltartó felment rájuk. Azt is megtehetette volna, hogy lebukik, mint Regina, aki szinte olyan volt, mint egy céllövöldés bódében a kacska, ha jól célzó társaság elé került. Hiába, neki hasonló körből kerültek ki a kuncsaftjai, mint a kínai művirág-áruséi.

Végül Miklós úgy döntött, vállalja ottlétét, büszkén feszített Fu és Nyu bugyis standján, mellén a kitűzővel. Két

indokot mérlegelt. Egyrészt úgy gondolta, érdekes lenne könyvet írni erről a piacról, és ezzel ki is magyarázza ottlétét. Ahogy azonban megismerte a másodállású rendőrök sajátos világát, amiről Tigris narratívái is elárultak ezt-azt, úgy gondolta, inkább az öngyilkosságnak azt a módját választja, hogy egy világítótorony tetején veszi be a mérget, úgy, hogy még legyen ideje föbe lőni magát és teste a part menti sziklákon zúzódjon szét, ahonnan a hatalmas hullámok azonnal a mélybe mossák a beetetett cápák elé. Ezt nagyobb valószínűséggel túléli, mint a kínai piacról szóló könyv halvány gondolatát.

Szóval maradt az, hogy szerelemből.

Ezt a magyarázatot próbálta ki Tigrisen és Reginán. Megértően bólogattak. Még a Kaponyás is.

– A gyerek az élet célja! – mondta. – Idefigyelj, én ismertem a Zámorit, de még azzal se cseréltem volna, mert nem volt gyereke.

– Neked van? – kérdezte Regina.

– Hát persze. Kettő. – mutatta Kaponyás a füleit.

– Hol? – froclizta Tigris.

– A májam tudja. De van. Érted!? Van. Na, ez az.

– Ki az a Zámori? – okvetetlenkedett Miklós.

– Szabolcsi gyerek, nagyon lent kezdte, de végülis...

– ...végülis...

– Végülis övé a...

– a micsoda?

– A vastelep.

– Egy frászt! – vágta rá Tigris. – A kertje végében van egy csomó ócskavas, és féláron veszi át a kábelt a gyűjtőtől, mert pálinkában fizet.

– Szabolcsival! – vágta rá lelkesen a Kaponyás.

– Na ezt fordítsd le a bugyisodnak! – rikkantott Regina.

Kérése jogos volt, mert Zelka kidolgozott egy végletekig egyszerűsített nyelvet, amivel a piaci szókinszre építve még városnézést is tartottunk szülőtársainknak. Szájtátva nézték a Parlamentet, ami amúgy tíz percnyi autóút volt lakásuktól.

– Itt dolgozik főnök Magyarország – kommentálta Zelka.

– Itt csinál tévé műsor.

– Első híd át a Dunán. Nagyon régi. Német csinál bumm, épít ugyanúgy.

– Nagyon drága – bólogatott Miklós az Alagútban. – Ha van eső, betolják ide.

Nos, eme kommunikációs készség birtokában fordult oda Fu-hoz:

– Gyerek kell nagyon.

– Gyerek csinál minden – derült fel Fu arca.

Ebben aztán meg is egyeztek. Úgyhogy, ha jött volna ismerős, Miklós elmondta volna, azért ücsörög ott a bugyis pult mögött, mert Zelkával nagyon vágynak gyerekre, ezt a vágyukat átmenetileg Fu fiával elégítik ki, ám ha Fut bezárják a nyugdíjas és másodállású rendőrök, akkor még pótgyerekük se lesz.